

Phần 7

Chương 31

Tộc Thánh Nữ Tái Hiện Giang Hồ

“Đại ca nhị ca, các người đang đợi ta sao?” Lâm Phượng Âm mở cửa phòng Lâm Thành Trác, chợt cười một tiếng hỏi.

Hai người kia đang chơi cờ, Lâm Thành Trác vẻ mặt chăm chú, cau mày, chỉ đáp “ừ” một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu. Lâm Đường Hoa một thân bạch y, tay trái bưng trà, an tĩnh chờ Lâm Thành Trác.

Lâm Phượng Âm tới bên cạnh bọn họ nhìn bàn cờ nói, “Đại ca, người đã bị vây nước chảy không lọt, xem ra rất khó có thể xoay chuyển.”

Lâm Thành Trác cầm viên cờ trắng (cờ hình tròn dẹt dẹt, bên trắng bên đen), sau đó lắc đầu một cái đem bỏ lại vào chung, néo mi tâm nói, “Từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng thắng nhị đệ một lần!”

Lâm Phượng Âm tùy ý dựa vào trên tường, cười nói, “Ta nói rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội a!”

Lâm Đường Hoa để chén xuống, ngón tay cầm viên cờ trắng cười nhạt nói, “Mỗi lần đại ca thua, đều vì cùng một lý do.” Hắn đặt cờ vào một chỗ, Lâm Thành Trác mâu quang chợt ngưng trọng, vỗ chân than thở nói, “Thì ra là như vậy!”

Lâm Đường Hoa thu lại từng viên cờ, nói, “Đánh cờ tùy tâm tính, đại ca là người cẩn thận thực tế, từng bước đi đều đúng quy củ, nhưng quá mức quen với nếp cũ dẫn đến ràng buộc. Bước này, nhìn như tự chui đầu vào lưới, nhưng cũng giải tán vòng vây phía tây. Một trận tử chiến bí quá hóa liều, hai câu này có lẽ đại ca sẽ không nghĩ tới, cho nên người sẽ vĩnh viễn không nhìn đến chỗ này.”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái nói, “Quân đen của người nhìn như lùi, bước bừa bãi, nhưng chỉ chờ cơ hội là khiến ta không thể tìm được đường lui, nhìn như không gọn sóng nhưng khí thế lại rào rạt!”

Lâm Phượng Âm nhìn Lâm Đường Hoa, chợt cười một tiếng nói, “Nhị ca, hôm nay ta gặp đối thủ, người này có chút giống người.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa nhíu mày, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

“Hắn cũng là một thân bạch y, bất quá không ám áp giống người, người kia quá lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, giống như cương thi từ lòng đất chui lên.”

“Ha ha, có vẻ giống...” Lâm Thành Trác tiếp lời.

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Chính xác, chính xác!”

Hai người giống như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Đường Hoa, Lâm Đường Hoa mím môi, cười nhạt nhưng lại giống như nắng ấm, hỏi, “Vậy, tam đệ thua hẳn?”

Lâm Phượng Âm nhú mày cười một tiếng, “Đánh ngang tay, bất quá chỉ là giao chiến ngắn ngủi, nếu lâu dài thì không biết thế nào, dù sao chúng ta cũng chỉ dùng bảy phần công lực, đối với đối phương vẫn chưa dùng toàn lực. Bất quá người này thật ác độc, cư nhiên dùng ám khí với ta, tam công tử quang minh lỗi lạc như ta làm sao có thể thích thứ kia, oh, thế nhưng hẳn không biết ta bách độc bất xâm, có lẽ giờ phút này đang chuẩn bị nhặt xác cho ta đây.”

Lâm Thành Trác cau mày, đột nhiên hỏi, “Vậy còn nàng...”

Lâm Phượng Âm nhìn vẻ mặt nôn nóng của hẳn cũng biết hẳn đang hỏi người nào, khoát khoát tay nói, “Thiếu chút nữa bị nhiếp tâm tà thuật của tên kia mê hoặc, ta điễm huyết nàng, hiện tại đang ngủ rồi.”

“Vậy thì tốt.” Tâm Lâm Thành Trác rốt cục thả lỏng.

Lâm Đường Hoa nói, “Người này xem ra không đơn giản, có thể khiến người lưu tâm.”

Lâm Phượng Âm thu lại ý cười, nhìn chăm chú nói, “Kiều lão gia chết, tự sát, nhưng, hẳn bị tà khúc mê hoặc, cả người đều bị khống chế. Trong khúc hát kích thích ký ức u tối trong lòng, khiến bọn họ sợ hãi cực độ, cuối cùng dẫn tới tự diệt.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa ngẩng đầu, đi tới bên cạnh một chậu hoa lan, cười nói, “Không nghĩ tới Ma La mỹ nhạc của tộc Thánh nữ đã trở lại giang hồ, chúng ta thật sự phúc ba đời mới có thể nghe.”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Ta cũng là lần đầu tiên nghe, mặc dù xen lẫn trong hí khúc nhưng vẫn có thể nghe được, thanh âm kia vừa giống tiếng sáo vừa giống huân⁽¹⁾, nhưng lại trầm thấp đẽ nén...”

“Giống ngà.” Lâm Đường Hoa ngắt phiến lá vàng, tựa hồ hết sức thương tiếc bồn hoa lan, nói tiếp, “Ngày trước tộc Thánh nữ có một loại quái thú vóc dáng rất to gọi là voi, bọn họ dùng ngà voi làm tù và, người nghe thấy, đại khái là âm thanh phát ra từ thứ này.”

Lâm Thành Trác đập bàn, “Nói như vậy, tộc Thánh nữ vẫn còn thủ hạ?”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Có thể nói như vậy, nhưng ta không hiểu bọn họ có mục đích gì. Kiều lão gia chết, là diệt phe cánh lớn nhất của Lâm gia chúng ta, người có lợi ích lớn nhất là Phùng gia ở Diệu Châu cùng Tư Đồ gia ở Kỳ Châu, chẳng lẽ bọn họ cùng người tộc Thánh nữ liên hiệp, muốn hủy Lâm gia ta?”

Lâm Đường Hoa ngắt hoa lan, đặt ở chóp mũi người người nói, “Mục nát cùng sắp mục nát đều không thể để lại, tiên hạ thủ vi cường⁽²⁾ vẫn hơn.”

Lâm Phượng Âm cười xảo trá, nụ cười kia tà mị động lòng, hồi lâu hẳn mới mở miệng nói, “Vậy thì bắt đầu từ nhi tử Kiều Dân của Kiều lão gia đi.”

Kiều phủ.

Mành trắng màn che trắng, linh đường⁽³⁾ lạnh lẽo, ở sân trước là lễ cầu siêu, người làm đều quỳ xuống, lại không thấy chủ nhân Kiều Dân hiện giờ của Kiều gia.

“Công tử, đây là Kiều Dân.” Ngọc Hoàn nhẹ giọng nói.

Kiều Dân đi vào, đưa tay nâng cằm Ngọc Hoàn lên, đăm đăm cười hỏi, “Sao vậy, Ngọc Hoàn nhanh như vậy đã nhớ ta?”

Ngọc Hoàn cũng cười một tiếng, vươn tay chặn lại tay hắn nói, “Thật nhanh đã nhớ người, nhớ người nóng lòng muốn chết đây.”

Kiều Dân cả kinh, vốn định dạy dỗ nữ nhân này một phen, nhưng thoáng nghĩ đến chuyện mười ngày trước lại nén giận. Hắn nhìn vào trong phòng, chỉ thấy một công tử bạch y đứng trước bàn đưa lưng về phía hắn, tựa hồ là xem cha hắn khi còn sống viết cái gì. Hắn chỉ cảm thấy tám lưng ưu nhã kia, lại lộ ra sự lạnh lẽo, sống lưng thẳng, cơ lưng rắn chắc, cả người phát ra sát khí, giống như ngay cả một con muỗi chạm vào hắn cũng sẽ chết không chỗ chôn.

“Tại hạ Kiều Dân bái kiến công tử...” Kiều Dân bất ngờ run lên, vội vàng chấp tay thi lễ, giọng nói cung kính.

Bạch y công tử ngừng tay, từ từ xoay người, Kiều Dân dè dặt nhìn, trong lúc chạm mắt với hắn liền lập tức hóa đá. Ánh mắt người này, quá lạnh! Lạnh đến thấu xương! Thật giống như một thanh hàn đao trước ngực khiến người không thể nhúc nhích, vừa như máy chém kẻ cổ khiến người hít thở không thông.

“Công... tử...” Kiều Dân không dám nhìn nữa, nặng nề cúi đầu, thân thể cúi thấp hơn, phục tùng.

Thu Vô Cốt nhìn Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn đi tới, cầm tờ giấy vết mực chưa khô trên bàn đưa cho Kiều Dân nói, “Đây là cách điều chế một loại cỏ độc, người xem rồi vấy vào thi thể cha người, xà trùng (rắn và côn trùng) sẽ đến gặm thân thể hắn ngay cả hài cốt cũng không còn.”

Kiều Dân nhận lấy, cung kính, “Tạ công tử chi giáo.”

Thu Vô Cốt tựa hồ như nhìn về nơi khác, con người chăm chú nhìn một bức họa trên tường, không chút cảm xúc hỏi, “Nữ nhân này là ai?”

Kiều Dân cắn răng nói, “Là mẫu thân của tiểu nhân.”

“Rất đẹp.” Thu Vô Cốt đánh giá, “Bất quá người như vậy, chết thật tiếc, nếu bây giờ còn sống, chắc chắn sẽ vẫn xinh đẹp thướt tha.”

Lời này như mũi dao nhọn cắm vào lòng Kiều Dần, tay của hắn càng siết lại, cầm thật chặt tờ giấy kia.

Ghi chú:

1. Một loại nhạc cụ.
2. Ra tay trước thì chiếm lợi thế.
3. Nơi để linh cữu.

Chương 32

Huệ Chát Lan Tâm⁽¹⁾ Hiếm Thấy

Hắn chết cũng không hết tội! Hắn chết cũng chưa đủ! Mặc dù hắn đã chết, cũng muốn để thân thể hắn ném tào ngược thông khổ!

Hắn sẽ không quên, ban đầu nam nhân hèn yếu kia, biến hắn thành mô côi chịu đủ khuất nhục như thế nào!

Nương hắn, bất quá chỉ là một nha hoàn bung trà rót nước, nhưng bởi vì hát hay mà được hắn coi trọng một đêm, mặc dù cho nàng thân phận thì thế nào, bất quá chỉ là một thiếp thất hèn mọn!

Ngày ngày, nàng giống như nha đầu tầm thường bị chánh thất hành hạ, cuối cùng còn ra lệnh cho đầy tớ, thay nhau lăng nhục nương hắn! Vùng vẫy không được, nương nản lòng thoái chí, mặc cho thân thể kia như thi thể bị đùa giỡn, bị á dục xâm chiếm, không nhúc nhích.

Mà năm đó, Kiều Dần bất quá chỉ là một hài tử ba tuổi, hắn trơ mắt nhìn những thân thể xích lửa trên giường dây dưa, nhìn nương ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, hắn muốn khóc, lại không thể! Hắn chỉ có thể cắn môi thật chặt, đối diện với những lời nhục mạ của đại nương cùng nhị nương, mười tám năm qua, thanh âm bén nhọn của các nàng không ngừng vọng vào tai hắn, các nàng nói, “Người phải trả giá chính là ngươi, nghiệt chủng!”

Từ lần kia, mẫu thân tựa hồ như một người câm, ngày ngày đều giống như một pho tượng gỗ ngồi ở hành lang, mặc dù mấy kẻ từng làm nhục nàng đi qua, nàng vẫn im lặng như cũ.

Ngày thứ ba, cha rốt cuộc đã tới, không lo lắng cũng không trừng phạt, chẳng qua là đưa tỳ bà cho mẫu thân nói, “Ta hôm nay muốn nghe ‘Mẫu đơn đình’.”

Ba ngày, suốt ba ngày không ăn không uống không nghỉ không ngủ, vẻ mặt nương không hề có chút khác thường, thời điểm nghe những lời này liền rơi lệ

lã chã, nàng cúi người, nói, “Lão gia, đọc hoàng tuyền, ta chờ ngươi.” Sau đó nàng chạy đi như mũi tên ly cung, “oành” một tiếng đụng vào tường, đó là nơi mà nương cả ngày ngưng mắt nhìn, nương trước kia luôn nói, “Chính là ở bờ tường này, nương hát mấy câu ‘Mẫu đơn đình’, cha ngươi trùng hợp đi qua vô cùng vui vẻ, nhiều ngày mi mục đưa tình rồi cuối cùng là một đêm ân sủng...”

Chuyện đã qua rành rành trước mắt, mười tám năm, đầu người máu chảy đầm đìa, con ngươi vĩnh viễn không nhắm kia, thân thể tràn đầy khuất nhục và oán hận, còn có dáng vẻ thờ ơ hèn nhát của người nam nhân kia, cũng thật sâu khắc vào lòng hắn. Cùng với đau đớn bị nhục mạ và đánh đập! Đó là mẫu thân, người duy nhất yêu thương hắn trên cõi đời này! Đó là mẫu thân tình nguyện đập đầu quỳ xuống trước các phu quân cũng muốn bảo hộ hắn chu toàn!

Là nam nhân hèn yếu không có chí tiến thủ kia, trong lòng của hắn chỉ có ca hát, trầm mê với ca hát, chưa từng động tình động tâm với một ai! Như vậy cũng tốt, chỉ có như vậy hắn mới có thể dễ dàng cướp đi tất cả những gì thuộc về hắn! Hắn độc chết đại nương nhị nương, quất roi lên thân thể của bọn họ, mặc cho chim muông gặm cắn xé nát! Hắn cùng với Ngọc Hoàn lấy tính mạng của cha hắn, nhìn hắn tự chặt đầu mình xuống thật là thống khoái!

Ra cửa, Kiều Dàn tiễn khách. Ngọc Hoàn mở ô đưa tới trước mặt Thu Vô Cốt, che ánh nắng giúp hắn.

Thu Vô Cốt giơ tay lên, gạt ô đi, cười như hoa quỳnh nở rộ, “Ngọc Hoàn cho là, Thu Vô Cốt hôm nay vẫn còn là hài tử e dè vô năng năm đó sao?”

Ngọc Hoàn mím môi, cúi đầu, “Công tử, là Ngọc Hoàn đa tâm.”

“Không trách ngươi, ta cũng biết ngươi nghĩ cho ta. Ngọc Hoàn, chúng ta làm bạn mười ba năm, ngươi biết ta rõ nhất, ta coi trọng ngươi nhất, hi vọng ngươi không cô phụ tín nhiệm của ta.”

Lời của hắn như vô tình nói ra, nàng nghe lại thấy nặng như Thái Sơn!

Đúng! Làm bạn mười ba năm, nàng chứng kiến toàn bộ quá trình từ một thiếu niên ngây thơ chất phác rụt rè thành một kẻ giết người như ngóe lãnh tâm tuyệt tình! Hắn nói, hắn tín nhiệm nàng, nhưng tín nhiệm này không cho phép nàng phạm bất cứ sai lầm nào, chỉ hơi lơ là, nàng sẽ rơi xuống địa ngục không đáy!

Theo quy củ giang hồ, cha chết, con sẽ phải túc trực bên linh cữu bảy ngày, mà bảy ngày này, võ lâm cũng không yên ổn.

Một trong bốn tiểu gia thành Hoa Châu, Hà gia Trịnh gia bình an vô sự, nhưng có hai nhà gặp biến. Quản gia Dung gia chết, toàn bộ tiền mặt châu báu trong kho bị trộm, Thành gia có hai phu nhân chết, hơn nữa có một đứa bé chết từ trong trứng nước. Thủy triều ngầm trong thành Hoa Châu liền nổi lên, rất nhiều thương nhân quan gia cũng gặp biến, mà trong đó đều có một điểm giống nhau: bọn họ đều từng đi xem Kiều lão gia biểu diễn hí kịch, chính mắt thấy toàn bộ quá trình hắn chết.

Lâm gia thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, thật ra đã sớm đề phòng, cho tới hôm sau Lâm Triều Hi tỉnh lại, gặp người làm lại phát hiện họ đều mang theo kiếm.

“Oanh Oanh, ngươi có biết có chuyện gì xảy ra hay không? Sao ngay cả nha đầu giặt quần áo cũng mang theo vũ khí?” Lâm Triều Hi vừa ăn cháo vừa nhìn ra ngoài cửa.

Oanh Oanh cũng liếc mắt nhìn rồi lắc đầu nói, “Đây là lệnh của đại thiếu gia, Lâm gia toàn bộ tăng cường cảnh giác, người nào cũng phải mang theo vũ khí.”

Lâm Triều Hi nhìn Oanh Oanh hỏi, “Còn ngươi?”

Oanh Oanh mím môi, giống như nghĩ tới điều gì gương mặt khẽ đỏ, nàng đưa tay lấy cây trầm xuống nói, “Đây là đại thiếu gia đưa cho nô tỳ, nói có thể phòng thân.”

Lâm Triều Hi cẩn thận xem, đó là một cây trầm tinh xảo khắc hoa, phía trên là ngọc thạch màu đỏ, nhưng làm người ta lóa mắt chính là hoa văn khéo léo trên trầm, tựa hồ có cơ quan bên trong.

“Chủ mẫu cẩn thận!” Oanh Oanh giơ tay ngăn cản, vội vàng đoạt trầm lại, giải thích, “Ngọc thạch này không thể đụng vào, sẽ tự động bắn ra kịch độc!” Nàng cẩn thận chạm nhẹ qua cây trầm nói, “Chỗ này thì có thể mở.”

Lâm Triều Hi nhìn đồ vật cơ quan xảo diệu này, khen không dứt lời. Trầm tháo xuống, bên trong là mảnh sắt cực nhỏ! Đoán chừng nếu tùy tiện chạm vào da máu cũng chảy không ngừng, không trách được phải làm vỏ che. Lâm Thành Trác thật đúng là dụng tâm! Biết Oanh Oanh không có võ công liền chế tạo vật phòng thân cho nàng, thời khắc mấu chốt cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Đang suy tư, Lâm Đường Hoa đã đi vào, trong tay cầm một cái mâm, mới vừa vào ngưỡng cửa mùi thơm liền lan tỏa, gian phòng cũng phảng phất ánh sáng nhu hòa chiếu rọi.

“Nhi tử, ngươi đây là?” Lâm Triều Hi nhìn ưu nhã Lâm Đường Hoa, còn có bồn hoa lan cũng ưu nhã mà hẳn đang cầm trên tay.

“Đây là loại mới, mang đến cho mẫu thân thưởng thức.” Hắn đi thẳng vào phòng rồi ngồi lên ghế, hẳn bắt đực dĩ gạt ly trà Lâm Triều Hi để bừa bộn qua một bên, bày bồn hoa lan kia.

Lâm Triều Hi không khỏi không quan sát nam tử đối với hoa lan cực kỳ tinh tế ôn nhu kia, quân tử như lan mỹ nhân như ngọc, hẳn cùng hoa lan ngạo nghễ lạnh nhạt hô ứng cho nhau, thậm chí có thể nói là hòa làm một thể, dù là người nào cũng không thể dịch chuyển tầm mắt.

Lâm Đường Hoa xoay người, hương nàng cười nhạt, hương hoa lan bỗng bành bay tới, giống như khói mù trong suốt bao phủ gian phòng, làm lòng người tĩnh lặng.

Đây là cực phẩm hoa lan thế gian chỉ có mấy cây, mùi hoa có thể giải trừ mê hương cùng độc khí. Hấn yêu thích hoa lan như thế, lại đem tặng nàng. Hấn khẽ thở dài, vân đạm phong khinh cười ôn hòa như cũ, “Nương, xin chăm sóc bồn lan này cẩn thận, đây là Đường Hoa tặng ngài.”

Lâm Triều Hi có chút thẹn thùng nhìn phòng, theo thói quen, mặc dù có người làm dọn phòng, chỉ mấy giây phòng đã bừa bộn. Nàng lúng túng cười ha ha, “Được được, con yên tâm, ta nhất định không để nó chết!”

Lâm Đường Hoa trong lòng bất đắc dĩ vô hạn, dù đối với hoa lan kia không đành lòng nhưng vẫn bỏ qua, hấn nhất định phải hết sức bảo hộ nàng chu toàn!

Ghi chú:

1. Chỉ người cao nhã, thanh khiết.

Chương 33

Mịch Phượng Kiếm Nhận Chính Chủ

Đêm tối, gió lạnh vi vu xào xạc, thổi cuốn hoa rơi đầy đất.

Cửa sổ két một tiếng khẽ động, Lâm Triều Hi đang ngồi ở mép giường bỗng run rẩy, sau đó lại két một tiếng, Oanh Oanh vội đóng cửa lại, vẻ mặt có chút hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Lâm Triều Hi hỏi.

Oanh Oanh có chút khẩn trương đi tới bên cạnh nàng nói, “Tối nay toàn bộ đề phòng, tất cả người làm cũng đi canh phòng các viện, đại thiếu gia bảo Oanh Oanh đi tới coi chừng ngài.”

Nàng nhíu mày, hỏi, “Có tiếng gió?”

Dứt lời, chợt truyền đến tiếng bước chân, giống như có hạ nhân đang chạy thật nhanh.

Ngoài phòng có người kêu to, “Thủ vệ phòng chủ mẫu!” Nghe thanh âm này, chắc chắn là của Lâm Thành Trác.

Rồi sau đó là tiếng động đao kiếm, đinh đinh đang đang.

Lâm Triều Hi cau mày, lập tức đi tới phía cửa sổ, Oanh Oanh không kịp ngăn cản, chỉ thấy một thanh kiếm sắc bén xuyên vào, nàng kêu một tiếng, Lâm Triều Hi choáng váng, ngốc trệ tại chỗ. Nhưng thanh kiếm kia không chạm được vào người nàng, ngược lại bị một thanh kiếm khác đập trở về.

“Đóng cửa sổ!” Lâm Thành Trác hô to một tiếng, Mịch Phượng kiếm trong tay chấn động, cản lại thanh kiếm bất ngờ đánh đến.

Lâm Triều Hi phục hồi tinh thần, lúc này mới thấy rõ ràng thế cục trong sân. Tất cả người làm chia ra canh giữ ở cổng và sân, cầm kiếm cầm đao khí thế uy nghiêm, bọn họ cũng yên lặng nhìn hai người quyết chiến trong sân.

Áo bào bay phần phật, hắc bào của Lâm Thành Trác lúc cao lúc thấp tung bay theo gió, người kia cũng một thân hắc y, lấy miếng vải đen che mặt, thân hình linh hoạt, công phòng có thứ tự, hai người song kiếm giao nhau, phát ra thanh âm làm lòng người hoảng sợ.

Lâm Triều Hi tựa vào cửa sổ, chỉ chừa một đôi mắt lộ ra bên ngoài tùy thời cảnh giác, mặc dù lúc này cũng tự vệ đóng cửa sổ khóa cửa, nhưng cao thủ so chiêu là đánh võ miễn phí, không nhìn chẳng phải thiệt thòi?

“Đã là cố nhân, cần gì che giấu.” Lâm Thành Trác quát một tiếng, kiếm sắc thật nhanh, nhẹ nhàng đảo qua liền khiến vải đen trên mặt người kia rơi xuống.

Vừa nhìn mặt người nọ, Lâm Triều Hi hai tay chống nạnh giận dữ rống, “Lâm Tông khôn khiếp, lại là nguoi nha!”

Lâm Tông cắn răng cười một tiếng rồi lui về phía sau từng bước, nói, “Đại công tử, kiếm thuật quả nhiên rất cao, nhưng cũng chớ quên, ta ở Lâm gia từ nhỏ hầu hạ chủ đã bốn ba năm, ăn muối so với người ăn cơm còn nhiều hơn, chỉ là kiếm pháp Lâm gia mà ta không ứng phó được sao?” Lâm Tông ngoài miệng phô trương, nhưng đã sớm ý thức được sự khác xa so với Lâm Thành Trác, kiếm pháp của hắn còn mạnh hơn của Lâm chủ mẫu! Mới vừa rồi một kiếm kia hắn không cách nào hồi kích, nếu hắn hiểu chiến, chỉ sợ một kiếm kia đã hướng cổ đoạt mạng hắn!

Lâm Thành Trác đứng khoanh tay, tóc buộc cao tung bay trong gió, càng lộ vẻ nghiêm nghị ngạo nghễ của nam tử, hắn nhìn Lâm Tông như nhìn một xác khô, lạnh lùng nói, “Tuân theo Lâm gia gia pháp! Kẻ phản nghịch không đáng sống! Hôm nay hành quyết tại chỗ!”

Nói xong, xuất kiếm! Nhanh như chớp giạt gió tấp! Anh hùng cái thế khí vất ngang thu!

Lâm Tông cũng khai kiếm ra đón, chỉ kém một chút kiếm của Lâm Thành Trác đã hướng đến mi tâm của hắn. Lâm Tông hướng kiếm sang ngang, sát thép lạnh như băng chạm vào da, trong nháy mắt tránh ra, hắn hợp lực phản lại một kiếm kia, sát sau đó cúi người xuống, nhảy qua sau lưng Lâm Thành Trác muốn đánh lén. Lâm Thành Trác xoay tròn đồng thời lại xuất kiếm, tốc độ nhanh khiến mắt người bình thường không thể nhìn rõ, Lâm Tông cảm thấy bị kiếm khí dồn ép, không kịp vung kiếm công kích, chỉ có liều mạng phòng ngự cùng né tránh. Lâm Thành Trác kiếm tốc cực nhanh, chỉ trong một giây thiên biến vạn hóa, hắc bào của hắn trong gió phát ra tiếng vù vù, lại làm cho Lâm Tông cảm giác như lá cờ ở địa ngục đang lay động, cảm giác bị áp bách cùng ép sát như vậy làm tim hắn đập rộn lên, ngay cả mắt cũng không dám nháy, chỉ sợ nhắm mắt một cái liền bị đâm một nhát! Kiếm thuật của hắn thật sự đã đạt đến đỉnh cao không chê vào đâu được!

Lâm Tông biết nhất định phải thay đổi thế cục, Lâm Thành Trác thế tấn công mãnh liệt làm người ta nhìn không kịp, nhưng nếu rơi vào tình thế bị động thì cuối cùng sẽ trở thành con kiến mặc hắn giẫm đạp!

Nhớ lại bốn ba năm ở Lâm gia, hắn không khỏi mỉm cười. Hầu hạ cha của Lâm Triêu Hi, rồi lại tận mắt thấy Lâm Triêu Hi lên vị trí chủ mẫu, lại chứng kiến ba vị công tử Lâm gia trưởng thành, nhược điểm của Lâm Thành Trác, đại khái trên đời này chỉ có mẹ đẻ của hắn cùng quản gia này biết!

Buồng tim của Lâm Thành Trác ở bên trái! Từ khi sinh ra đã không giống người khác!

Lâm Tông một kiếm ra sức hóa giải công kích, một kiếm này cơ hồ đã vận hết toàn lực, khiến cho Lâm Thành Trác bất ngờ không phòng ngự bị đánh lùi nửa bước, Lâm Thành Trác cau mày, lại thấy Lâm Tông vẻ mặt thản nhiên, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt cùng tự tin. Hắn lộn thân kiếm, nhưng lại dùng chuôi kiếm để công kích Lâm Thành Trác, giống như quỷ mị thoáng qua hắn, Lâm Thành Trác theo bản năng dùng kiếm muốn chém đứt kiếm hắn, Lâm Tông vọt qua bên phải Lâm Thành Trác, kiếm bên phải dễ dàng bị Lâm Thành Trác chém rơi, nhưng lúc đang rơi xuống đất, hai chân hắn hơi cong, tay trái đã cầm kiếm, lúc này đã vọt ra sau lưng Lâm Thành Trác, hắn cầm lại chuôi kiếm, tay trái đâm kiếm từ phía sau, lợi dụng lực tay, một kiếm này lực cực lớn, Lâm Thành Trác căn bản bất ngờ không phòng ngự, mắt khê đảo, cảm thấy như có người sau lưng, hắn lập tức giơ tay ngăn cản.

Lâm Tông vận lần không nghĩ tới Lâm Thành Trác lúc này lại dùng tay trái không có chút phòng ngự nào đỡ kiếm, bàn tay kia lực đạo cực lớn, cư nhiên xoay ngược kiếm của hắn, lòng bàn tay rách một vết sâu, máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả thân kiếm màu bạc.

Lâm Tông vẫn còn đang kinh ngạc, Lâm Thành Trác đã sớm xoay người, hai ngón tay trái gấp lấy thân kiếm. Rắc rắc, là thanh âm kiếm gãy, keng keng, kiếm bẻ hai nửa rơi xuống đất tạo thành thanh âm lạnh lạnh.

Tay trái bị thương lập tức nắm thành quyền, Lâm gia tuyệt học vô ấn quyền chiêu thức thứ nhất trong hai tư chiêu: thiên khai!

Một quyền kia gây nên thương tổn cực lớn! Là chiêu lực đạo mạnh nhất trong hai tư chiêu! Một quyền kia đánh vào buồng tim bên phải của Lâm Tông, hắn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng giống như vỡ vụn, trong phút chốc sét vang chớp giạt, một luồng khí lưu trong ngực như muốn nổ tung, tựa như hang động chợt sụp đổ, tứ chi xương cốt cũng như đang từ từ gãy vụn.

Lâm Tông toàn thân run rẩy, không nghĩ hôm nay lại thất bại chất vật như vậy, rồi lại tâm phục khẩu phục! Lâm Thành Trác, không còn là tiểu tử lông vàng trời gà không chặt nữa! Không còn là hài tử ngây thơ khóc suốt đùa giỡn náo loạn!

Lâm Thành Trác tay phải cầm kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào đất, Mịch Phượng kiếm lóe lên trong đêm, so với ánh trăng còn đẹp hơn, thời khắc đó lam bảo thạch sáng lên, ánh ngọc sáng chói, so với hoa hồng nở rộ còn rực rỡ hơn!

Người làm Lâm gia vẻ mặt chăm chú, không chỉ là bọn họ, ngay cả Lâm Triều Hi không rành thế sự cũng biết xảy ra chuyện gì.

Lâm Thành Trác vô ý làm máu rơi vào Mịch Phượng kiếm, một cách tự nhiên mở phong ấn! Hẳn chính là chính chủ thể hệ này của Mịch Phượng kiếm!

“Ha ha, chúc mừng đại ca.” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, nhẹ nhàng mềm mỏng vô cùng dễ nghe.

Mọi người đồng thời quay đầu lại, người nọ giống như từ trên trời giáng xuống, từ cung trăng mà đến, y phục màu trắng ở dưới cây quế xanh ngắt, lẻ loi giữa hoa dâm bụt hồng thấp thoáng. Trong hương vị ngọt ngào của hoa quế là mùi thơm hoa lan, người này đi tới chỗ nào, nơi đó sẽ ngập tràn không khí dễ chịu.

Lâm Tông cau mày, mặt nhăn nhó, hẳn che ngực lão đảo lui về sau.

Lâm Đường Hoa bước chậm tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, cẩn thận rắc bột thuốc vào lòng bàn tay Lâm Thành Trác, sau đó lấy vải ra băng bó cho hắn, giống như thờ ơ nói, “Tông thúc, vì sao không sớm rút kiếm đi, làm to chuyện rồi thất bại thảm hại chẳng phải càng thêm bi thương sao?”

Chương 34

Tiên Thủ Trận Pháp Đoạt Mạng

Anh mắt nhu hòa thường ngày của Lâm Đường Hoa xuất hiện tia sát ý trăm năm khó gặp! Hẳn vung tay áo, tay áo màu trắng phiêu nhiên trong gió, trong nháy mắt, nhụy hoa quế bay xuống, phiến lá rơi xuống, trong chốc lát cây quế um tùm kia đã trở thành cây khô, chỉ còn lại cành cây trơ trụi, ở trong bóng đêm nhìn thật ghê người!

Mọi người dời mắt đến cây quế kia, tất cả đều không chú ý đến chuyện gì xảy ra với Lâm Tông.

Từng tiếng kêu thảm thiết làm người ta rợn tóc gáy từ trong vườn truyền đến, chỉ thấy Lâm Tông xụi lơ trên mặt đất lăn lộn giãy giụa, không bao lâu, hẳn ngừng kêu gào, toàn thân cứng đờ nằm trên đất, chết không nhắm mắt!

Bao gồm cả Lâm Triều Hi, tất cả mọi người trợn to mắt, không nghĩ cũng không biết rằng, nhị công tử chỉ cần vung tay đã hủy một mạng!

Lâm Đường Hoa vẫn cười vân đạm phong khinh, giống như hành động giết người thảm khốc mới vừa rồi cũng không phải do hắn làm. Hắn quay người lại, đối với bọn hạ nhân thần thờ khiếp sợ cười nói, “Phiền các ngươi xử lý thân thể cho tốt, chớ làm dơ bẩn vườn của ta.”

Tất cả người làm nhìn hai công tử tuyệt thế vô song này, bọn họ chính là hi vọng của Lâm gia! Là mặt trời mới mọc ánh sáng vạn tượng của Lâm gia!

Lâm Tông đã từng thống lĩnh bọn hạ nhân, võ nghệ đã là cường thế hiếm có, nhưng chỉ mấy chiêu đã thua trong tay đại công tử! Đại công tử ứng dụng tuyệt học Lâm gia xuất thần nhập hóa, là chủ của Mịch Phượng kiếm, đại công tử không giận mà uy, đã sớm là dấu hiệu huy hoàng lần nữa của Lâm gia!

Nhị công tử giống như trích tiên, hóa hữu hình thành vô hình, tay áo vung liền dễ dàng kết liễu một mạng! Tàn nhẫn quyết liệt không để cho địch nhân có cơ hội thoi thóp! Là thần tiên hay là thâm phán địa ngục... Không ai biết đằng sau nụ cười vân đạm phong khinh kia cất giấu mối nguy hung hiểm như thế nào!

Bọn hạ nhân rất cung kính lui ra, lần này bọn họ đã chân chính tin phục hai công tử này, mặc dù chủ mẫu không giống như xưa, mặc dù chủ mẫu mất hết uy lực, bọn họ vẫn có lãnh chúa oanh vĩ, diệu tổ quang tông, làm rạng rỡ Lâm gia!

Lâm Thành Trác nhìn Mịch Phượng kiếm ẩn chứa vô hạn sức mạnh, nó rung rung biểu thị nó đang chờ chiến đấu, chờ chém giết, chờ lấy máu từ cổ họng một chiêu mất mạng! Nhưng là, Mịch Phượng kiếm lại nghe lệnh của nữ nhân không có chút võ nghệ nào kia, giữa bọn họ... Có liên quan gì sao?

“Nhân duyên, không phải do con người, là trời định, đại ca không cần phiền lòng.” Lâm Đường Hoa nhìn, mối nguy đã giải trừ, suy nghĩ của Lâm Triều Hi đã bị nhìn thấu, ánh mắt đầy thâm ý của Lâm Đường Hoa quét tới, nàng không khỏi run rẩy, thời điểm giết người cũng giữ được phong thái như vậy, mình đối với hắn chỉ là hạt cát trong sa mạc, hắn có hay không chỉ trong nháy mắt đã khiến mình đi đời nhà ma?

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười nói, “Nương, hiện tại ngài có thể an tâm ngủ say.”

Lâm Thành Trác cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cái nhìn kia tựa hồ ẩn chứa rất nhiều tình cảm, có rối rắm, mâu thuẫn, hoài nghi, không đành lòng... Đến tột cùng là cái gì, tại sao, Lâm Triều Hi một chút cũng không hiểu. Nàng chẳng qua thấy bàn tay rỉ máu kia, tay áo đầy máu kia khiến cho nàng nhìn mà đau lòng.

“Tay đại thiếu gia bị thương...” Oanh Oanh đứng một bên líu ríu, Lâm Triều Hi lúc này mới phục hồi tinh thần, thấy hai người kia đã xoay người muốn đi, nàng vội vàng mở cửa hô, “Các người đi vào!”

Cước bộ dừng lại, Lâm Đường Hoa nhìn nàng một cái, Lâm Thành Trác cũng không có ý kiến, liền đáp ứng lời mời đi vào trong phòng.

Oanh Oanh vẫn đứng ở một bên, hai tay nhéo váy thật lâu, khẩn trương như muốn cắt nhỏ nó. Từ lúc mới khai chiến, tim của nàng nhìn theo bóng dáng đó cũng phập phồng, đập lợi hại, nhìn thấy hắn tay không nghênh kiếm thiếu chút nữa liền ngất đi.

Nàng dè dặt rót ly trà đưa cho Lâm Thành Trác, Lâm Thành Trác muốn dùng tay trái đỡ lấy, nàng vội vàng đổi sang bên phải, Lâm Thành Trác gật đầu cảm

on, lúc này mới đổi tay phải đón lấy ly trà. Oanh Oanh đứng ở một bên chuyên chú nhìn, trong mắt tràn ngập đau lòng.

Lâm Đường Hoa nhìn thấy hết thấy, chỉ khẽ cười một tiếng, tự rót một ly trà nóng thưởng thức.

Lâm Triều Hi trầm mặc hồi lâu, cảm thấy không phun không vui, liền hỏi, “Nhi a, người mới vừa rồi dùng ám khí gì?”

“Ân? Nương muốn hỏi gì?” Lâm Đường Hoa cầm chén cười hỏi.

Lâm Triều Hi nuốt nước miếng, khoa tay múa chân, nói, “Người mới vừa rồi vung tay lên, cứ như vậy, sao đó lá rớt ào ào, sau đó lão gian tặc la hét rồi chết bất đắc kỳ tử! Có chuyện gì xảy ra?”

Nàng hai tay chống má, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Đường Hoa, vẻ mặt ham học hỏi lại có ở một bà lão, làm cho người ta buồn cười.

“Hắn cả người đau đớn bởi vì gai nhọn đâm vào cơ thể. Mới vừa rồi ta khởi động tiên thù trận pháp, gai hoa tường vi trong vườn theo gió mà đến, đâm rách tất cả mạch máu nội tạng của hắn.” Hắn nói một cách bình thản, giải thích máu tanh chém giết từ trong miệng hắn ra đơn giản như trình bày: “Hôm nay trời không có gió.”

Lâm Triều Hi lúc này mới hồi tưởng lại, mới vừa rồi Lâm Tông chết ở trong vườn, không phải là vườn hoa Lâm Đường Hoa tự thiết kế? Ban đầu Lâm Thành Trác cùng Lâm Phượng Âm “ấu đả” khiến cho nơi đó ngổn ngang, Lâm Đường Hoa đối với tàn hoa bại liễu thương tâm buồn bực không vui, nàng hào hiệp xuất vốn, hắn chỉ mất ba ngày liền khôi phục thành một vườn hoa mới.

“Tiên thù trận... Người là nói vườn hoa kia?” Lâm Triều Hi bật hỏi.

Lâm Đường Hoa gật đầu, còn nói, “Bất quá đó chỉ là một trận pháp che mắt, cho dù Lâm Tông kiến thức rộng rãi cũng sẽ bị lạc trong đó.”

“Cao, thật là cao! Cây tường vi a cây tường vi... Ai có thể nghĩ tới đóa hoa xinh đẹp cũng có thể trở thành ám khí trí mạng!” Lâm Triều Hi không khỏi tán thưởng.

“Đẹp thường có độc, đẹp có thể sinh nguy, vật càng xinh đẹp, càng nhiều khói mù, đây mới là võ lâm.” Lâm Đường Hoa lạnh nhạt nói, Lâm Đường Hoa nghe xong lời này liền có chút bất đắc dĩ.

Nàng bắt đầu có chút hoảng sợ, “Đây mới là võ lâm”...

Võ lâm là cái gì? Đó là cuộc sống trước kia nàng chưa từng trải qua, đao kiếm giao tranh, gió tanh mưa máu, nghiêng trời lệch đất. Nàng bắt quá chỉ là một con cá nhỏ lạc trong biển cả, phía trước có sóng cả mãnh liệt, sau có kinh sa diêu man (cá voi, cá diêu, cá chình), từ khi tới đây đến nay nàng bao giờ cũng lo lắng hãi hùng. Lâm gia, trong chốn võ lâm, vĩnh viễn không thoát khỏi số mệnh

phân chia cao thấp. Ban đêm, vẫn thâm trầm yên tĩnh, dân chúng bình thường đều đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào.

Lâm gia phát sinh ám chiến, là tin tức bị che giấu, chỉ có người trong Lâm gia mới biết náo động một đêm này. Nếu không thể ngủ say thì còn có một nơi khác: Nghệ Thường lê viên.

Lâm Phượng Hoa đi đến trạm dịch, nơi đó đèn đuốc sáng choang, tựa hồ đang đợi người hữu duyên tới nghe diễn.

Người trong Nghệ Thường lê viên bắt đắ dĩ phải lưu lại ở trạm dịch, lão bản cũng là con hát đứng đầu, hấn không bỏ sơn phấn, mặt nạ khắc hoa nhuộm màu, đồ trang sức đầy màu sắc đeo trên tay khiến cho người ta xem hoa cả mắt. Giờ phút này hấn đang hát trên đài, bước chân tha thướt, giơ tay nhắc chân nhu nhả đến cực điểm, thiên kiều bách mị, so với nữ tử càng yêu điệu hơn.

“Lực bạt sơn hê khí cái thế, thì bất lợi hê chuy bất thế. Chuy bất thế hê khả nại hà, ngu hê ngu hê nại nhược hà!”⁽¹⁾

Nam tử trên đài mị hoặc vô cùng, giọng lạnh lạnh, cười hỏi, “Tam công tử, không biết một khúc ‘Bá vương biệt cơ’ này của tại hạ như thế nào?”

Ghi chú:

1. “Cai hạ ca” - Hạng Tịch.

Sức nhỏ núi, khí trùm đời

Vào khi nguy cấp, ngựa thời chẳng đi!

Ngựa chẳng đi! Biết làm chi?

Ngư Cơ nàng hỏi, làm chi bây giờ?

Chương 35

Cuộc Chiến Giữa Quỷ Diện Và Ân Sĩ

Lâm Phượng Âm mặc trường sam màu tím, khác với vẻ ngang ngược quần áo lụa là thường ngày, hôm nay đứng ở đó quý khí ưu nhã, khí thế sừng sững giống như quân vương nhìn xuống chúng sinh thiên hạ.

Khóe miệng hấn cong lên, mặt vẻ giảo hoạt tà mị thường ngày. Đào kép trên đài cũng không múa nữa, chỉ bình tĩnh nhìn hấn. Vụt lên một cái, đón gió mà đứng, hai người hai mắt sắc bén nhìn nhau.

Lâm Phượng Âm khẽ cười nói, “Người hát ra được chín phần ai oán của Ngư Cơ, khó trách khó trách, sa cơ lỡ vận, tất đã thất bại, phải vì mình hát khúc bi ca đưa tiễn.”

Bàn tay nhỏ trắng nõn của đào kép đang nắm lấy áo bào run lên, lại vượt một luồng tóc đen thùy mị trước mặt, nói, “Người sao lại biết, ta vì người tiền đưa chứ?”

Lâm Phượng Âm cười ha ha, đúng lúc phát tay, mười ả sĩ mang mặt nạ màu bạc lóe lên xếp hàng thẳng tắp phía sau hắn. “Đại vương khí tẫn, tiện thiếp sao có thể sống sót. Hôm nay đưa người vào hoàng tuyền, ngày khác sẽ lần lượt chém chết bè lũ của người, đưa đến bầu bạn với người, cũng không uổng hôm nay Lâm mỗ may mắn được nghe một khúc này của người.”

Đào kép thu lại ý cười, hai tay duỗi một cái, từ trong tay áo hiện ra hai tấm vải! Một đen một trắng, phía trên là hình tròn bằng đồng, hai đồng cầu bay về phía Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm không tránh không né, không hề hoảng hốt.

Chợt, giống như dời hình đổi ảnh, khi hồng cầu sắp chạm đến đỉnh đầu hắn, thân thể hắn lùi về phía sau, mà mười ả sĩ lại hướng trước tấn công, một nhóm bóng đen tạo thành bức tường chắn, che chở Lâm Phượng Âm ở phía sau.

Khi hai tấm vải cuốn trên người của hai ả sĩ, đào kép nhíu mày cười một tiếng kéo về, nhưng đến giữa không trung, tấm vải cuốn quanh người chợt biến mất, chỉ còn lại hai viên đồng cầu rơi xuống đất.

Lúc đào kép còn đang khiếp sợ, hai gã ả sĩ chạy thoát, xuất hiện phía trước Lâm Phượng Âm, như có khả năng ả hình lui xương!

“Người... Các người...” Đào kép kinh ngạc lùi về phía sau, “Các người là...”

Nửa câu sau còn chưa xuất khẩu, liền nghe một tiếng cười ra lệnh, “Giết!”

Mười ả sĩ liên tiếp bay đến, trong trời đêm tạo thành một đồ ánh hình tròn, chốc lát liền bao vây đào kép nước chảy không lọt.

Tấm vải trong tay hắn chỉ thích hợp với chiến đấu từ xa, hiện giờ đối phó gần không có tác dụng, hắn quăng vũ khí đi, cắn răng giễu cợt, “Lâm Phượng Âm, hôm nay ta không chết thì người chết!”

Trong tay hắn có thêm hai cây đao cong, sáng ngời như ánh trăng, sắc bén như lưỡi hái. Hắn ở trên đài khoan thai xoay tròn, hai cánh tay mở rộng, đao cong giống như cánh dài tạo thành một vòng tròn xẹt qua mười ả sĩ.

Lâm Phượng Âm ánh mắt sáng ngời nhìn phía trên đài, nam tử gầy gò ngã nghiêng bay múa trên đài tự cho rằng có thể một chiêu chế địch, nhưng lưỡi đao dù sắc bén đến cỡ nào cũng không thể chạm đến người các ả sĩ!

Lưỡi đao sắc bén chèn vào, nhưng ả sĩ lại trong nháy mắt biến mất, chuỗi đao giống như chưa từng chạm vào bất cứ vật chắn gì, chỉ quơ múa trong không khí.

Bọn họ nhảy trên nhảy dưới, lúc thì xuất hiện bên trái hắn, lúc thì xuất hiện bên phải hắn, lúc thì từ phía trên đập một cước vào lưng hắn, khi thì từ dưới chui lên, đao cong cắm vào ván gỗ trên đài không rút ra được!

Đào kếp hoang mang, không nghĩ kiếp này, có thể gặp người thần bí như vậy!

Những ẩn sĩ kia tựa hồ giỏi về phòng ngự hơn, không bằng hấn nhân cơ hội này chạy đi!

Chỉ một thoáng, đào kếp kia sáng lạn cười, mặt nạ trên mặt hấn giống như thiên biến vạn hóa, khi thì là màu lam văn nhã, khi thì là màu đỏ dữ tợn, lúc lại vàng chói lọi xinh đẹp, lúc thì trắng nõn trang nhã, hấn xé tầng tầng áo bào ra, tất cả áo bào tạo nên màn đen cực lớn bao lấy hấn. Các ẩn sĩ tầm mắt bị ngăn trở, nhìn không rõ hành động của người bên trong.

“Thật không hổ là quý diện hoạn quan a!” Lâm Phượng Âm cười giễu một tiếng, ra lệnh, “Hoạn quan đại nhân hình như cho rằng các người chỉ phòng chứ không đánh đây, để cho hấn biết một chút chết cũng yên lòng.”

“Đạ!” Các ẩn sĩ trảm miệng một lời, bọn họ bắt lấy váy bên hông, kéo ra một thanh nhuyễn kiếm! Thân kiếm so với các binh khí khác rất nhỏ, giống như một sợi dây, ép mỏng mềm dẻo như rắn, mười cây kiếm xuất hiện, bay quét ngang trời, chém vào màn đen!

Cuối cùng bọn họ bước lên, xuất kiếm! Màn đen kia giống như con nhím đầy gai, như mất đi sinh mạng chán nản rơi xuống.

Một tiếng kêu từ cổ họng. Trên đất là một thi thể gầy yếu, vết kiếm trên người đếm không hết, giới tính nam, nhưng không có tôn căn.

Lâm Phượng Âm lúc này than nhẹ một tiếng đi tới trước, tay áo che mũi lại, giống như không quen ngửi mùi máu tươi. Trong mắt hấn mang theo khinh miệt, cười nói, “Một hoạn quan, cư nhiên làm đào kếp, đào kếp bất nam bất nữ cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác nổi giáo cho giặc vẽ đường cho hươu chạy, cho rằng Lâm gia ta hèn yếu vô năng sao?”

Một ẩn sĩ thu lại nhuyễn kiếm cúi người hỏi, “Công tử, xử trí như thế nào?”

Lâm Phượng Âm nhíu mày nói, “Để lại đây đi, người gõ mõ cầm canh nhìn thấy sẽ tự ra nhật xác.”

“Vâng!”

Hấn hơi giơ tay lên nói, “Trở về đi thôi.”

Mười ẩn sĩ ôm quyền chấp tay thi lễ, bỗng chốc biến mất không thấy.

Ngao ngao!

Một tiếng gào khiến chân mày Lâm Triều Hi nhảy dựng, đây là quỷ khóc hay sói tru?

Lâm Đường Hoa nghiêng đầu nói, “Đại ca, có phải Ma Diễn đói bụng hay không?”

Lâm Thành Trác nhíu mày lắc đầu, “Ta buổi chiều đã cho nó ăn, hẳn là người thấy mùi máu tươi nổi lên cảnh giác.”

“Ma Diễm thật là có linh tính, cũng không hổ đại ca yêu thương nó như vậy. Nhớ ngày đó bị năm con báo nhỏ bao vây, thiếu chút nữa liền mất mạng, may mắn được người cứu, hôm nay trung thành đối với người cũng coi như là duyên phận.”

“Ta đi xem nó một chút, nếu không nó sẽ vẫn kêu.” Lâm Thành Trác nói xong đứng dậy, xoay người muốn đi, Lâm Đường Hoa cũng khẽ mỉm cười ý cáo biệt.

Lâm Triều Hi lúc này mới nhớ ra “Ma Diễm” nghe hết sức quen tai là ai, không phải là quý ngao độc nhất vô nhị kia sao?!

“Ta cũng đi!” Nàng không tự chủ thốt lên. Nơi này tối nay náo loạn như vậy mà còn muốn ngủ, không bằng theo bọn hắn náo nhiệt một chút, cũng coi như tăng thêm kiến thức.

Lâm Thành Trác dừng lại, sao đó gật đầu nói, “Hào.”

Theo sát hai người kia qua tiền viện rồi hậu viện, nàng một đường cẩn thận nhìn quanh để tránh mầm tai vạ.

“Ma Diễm nhốt ở kia a? Tại sao bình thường ta rất ít thấy nó?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng mới phát hiện mình vô ý, Lâm gia chủ mẫu sao có thể không biết chó nhốt ở kia? Nàng sao đó lại giải thích, “Nương tuổi đã lớn, trí nhớ cũng ngày càng kém, ai!”

Hai người kia không để tâm, đi vài bước, Lâm Đường Hoa quay lại cười nói, “Đến.”

Lâm Triều Hi nhìn lại, đó không phải là hồ Bích Thủy ở hậu viện Lâm gia sao? Nhưng nhìn bốn phía đều trống trải, ngoài nước ra, không hề thấy phòng ốc? Nhưng tiếng chó sủa không dứt lại càng ngày càng nhỏ, tựa hồ từ xa truyền đến như có như không.

“Ma Diễm đâu?” Lâm Triều Hi kinh ngạc hỏi.

“Ở dưới nước.” Dứt lời, bùm một tiếng, Lâm Thành Trác đã nhảy vào trong hồ, một trận rung động dâng lên, sau đó liền không thấy bóng dáng.

Lâm Triều Hi sợ hết hồn, lúc này Lâm Đường Hoa cũng tiến lên cười hỏi, “Nương, kỹ năng bơi của ngài thế nào?”

“A a a, ta, ta... Bình thường... Rất bình thường... Ta không đi.” Nàng nói xong từng bước lui về phía sau, lại đập phải một hòn đá, gương nanh múa vuốt ngã ngửa ra sau, Lâm Đường Hoa kịp thời ôm lấy eo nàng, tóc đen chạm vào gò má nàng, lan hương từ người hắn, tuấn nhan như ngọc, trong màn đêm càng thêm rõ ràng.

“Có lẽ, Ma Diễm cũng nhớ ngài, không bằng đi cùng.” Nói xong, hắn ôm lấy nàng, lặn xuống hồ.